

РЕШЕНИЕ

№ 9247

гр. София, 09.03.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, II КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 13.02.2026 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Теодора Милева

ЧЛЕНОВЕ: Мария Владимирова

Петър Савчев

при участието на секретаря Десислава Лазарова и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **6814** по описа за **2025** година докладвано от съдия Петър Савчев, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е касационно, проведено по реда на чл. 208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс във вр. чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания.

Образувано е по касационна жалба от С. И. Й., ЕГН: [ЕГН], съд. адр. [населено място], [улица], офис 1 срещу решение № 1930 от 28.05.2025 г. на Софийския районен съд, НО, 111^{-ти} състав, постановено по НАХД № 5151/2025 г. , с което е потвърден електронен фиш серия К, № 7473086, издаден от СДВР - МВР, с който на касатора, в качеството ѝ на собственик на МПС „фолксваген туарег“, рег. [рег.номер на МПС] , е наложено административно наказание „глоба“, в размер на 100 лв., на основание чл. 189, ал. 4 във вр. чл. 182, ал.1, т. 3 от Закона за движението по пътищата, за нарушение на чл. 21, ал. 1 от същия закон /нарушена допустима максимална скорост в населено място/.

С касационната жалба се навеждат доводи за неправилност на въззивното съдебно решение поради неправилното прилагане на материалния закон и съществено нарушение на процесуалните правила. Касаторът не оспорва процедурата по издаване на електронния фиш и фактите, установени в него. Касаторът, обаче, възразява, че не е управлявал МПС към датата на установеното нарушение, а това било лицето В. М. З., който държал собственото на касатора МПС. По независещи от касатора причини той не могъл да подаде декларация по чл. 189, ал. 4 от ЗДВП, като посочи В. М. З. за извършител на нарушението, тъй като не можел да посочи

свидетелството му за правоуправление на МПС. Тези факти не били изследвани от въззивния съд, независимо че били посочени в жалбата срещу електронния фиш. Моли отмяна на въззивното решение и електронния фиш, евентуално отмяна на въззивното решение и връщане на делото на районния съд за установяване на факта, че към датата на нарушението МПС е управлявано от В. М. З.. Моли присъждане на деловодни разноски. В съдебното заседание касаторът поддържа жалбата.

Ответникът по касационната жалба я оспорва изцяло и моли да се остави в сила обжалваното решение. Моли присъждане на деловодни разноски. В съдебното заседание ответникът по касационната жалба не се представлява.

Прокурорът при Софийска градска прокуратура дава заключение за неоснователност на касационната жалба.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. – ГРАД, след анализ на приложените по делото доказателства, на доводите и възраженията на страните, съобразно чл. 218, ал. 1 от АПК, приема за установено следното:

Касационната жалба е подадена в срока, определен в чл. 211, ал.1 АПК във вр. чл. 63в ЗАНН от надлежна страна и е процесуално допустима.

Въззивното съдебно решение е правилно, като не са налице касационни основания за отмяната му, поради следното:

Касаторът не оспорва процедурата по издаване на електронния фиш и фактите, установени в него, единствено възразява, че не е управлявал МПС към датата на установеното нарушение, че това е било лицето В. М. З., и че по независещи от него причини не е могъл да подаде декларация по чл. 189, ал. 4 от ЗДвП, като посочи В. М. З., тъй като не е могъл да посочи свидетелството му за правоуправление на МПС.

Настоящият касационен състав не приема възраженията на касатора за неправилност на въззивното решение, което не събрало доказателства и не изследвало въпросът за факта кой управлявал МПС към датата на нарушението, поради следното: електронният фиш е връчен по реда на чл. 189, ал. 4 от ЗДвП на касатора, като лице по чл. 188, ал. 1 от Закона за движението по пътищата, като касаторът не е подала декларация по чл. 189, ал. 4 от Закона за движението по пътищата, с която да посочи друго лице, което е извършило нарушението. Съгласно чл. 188, ал. 1 ЗДвП, собственикът или този, на когото е предоставено моторно превозно средство, отговаря за извършеното с него нарушение. Чл. 188, ал. 1, изр. 1 ЗДвП създава презумпция относно субекта на нарушение по ЗДвП. Законната презумпция за авторство на деянието в конкретния случай може да бъде оборена от ползвателя на моторното превозно средство, с което е извършено нарушение и е издаден електронен фиш при условията и по реда на чл. 189, ал. 4 ЗДвП, със средствата, посочени в тази разпоредба – като представи в 14-дневен срок от получаване на електронния фиш писмена декларация с данни за лицето, извършило нарушението, и копие на СУМПС на действителния водач. Ако ползвателят на моторното превозно средство не представи в срока по чл. 189, ал. 4 ЗДвП декларация и СУМПС на действителния водач, законната презумпция за авторство на деянието остава необорена и се ангажира административнонаказателната отговорност на собственика/ползвателя. С предвиденото в цитираната разпоредба, специалният закон – ЗДвП, дерогира общия принцип за личната отговорност за извършеното административно нарушение по чл. 24, ал. 1 ЗАНН. Неоснователно в този смисъл е и оплакването, че съдът не е събрал доказателства относно обстоятелството кой е управлявал МПС към датата на нарушението. Ако касаторът не е сторила необходимото, за да представи посочените в чл. 189, ал. 4 ЗДвП доказателства в СДВР, за да бъде анулиран издаденият срещу нея електронен фиш, същата сама и поради бездействието си се е поставила в положение

да не може да изпълни изисканите от закона предпоставки за анулиране на електронния фиш. При неподаване на декларация с данни за лицето, извършило нарушението, и копие на СУМПС на действителния водач в срока по чл. 189, ал. 4 ЗДвП, правилно е ангажирана административнонаказателната отговорност на вписания собственик на МПС, и е преклудирана възможността да бъде оспорено авторството на деянието, включително и на съдебна фаза на процеса. Обективната невъзможност на касатора да проведе доказването по административния ред на чл. 189, ал. 4 ЗДвП е в негова тежест.

В изложения смисъл правилно въззивният съд цитира съдебна практика /Решение № 15879/29.11.2013 г. на ВАС по адм.д. № 5412/2013 г. , Решение № 5718/20.05.2024 г. на АССГ по адм.д. № 271/2024 г./

Предвид всичко изложено до тук следва да се приеме, че касационната жалба е неоснователна.

Отхвърлянето на касационната жалба обуславя основателност на искането на ответника по жалбата за присъждане на юрисконсултско възнаграждение, което Съдът, на основание чл. 63д, ал. 4, вр. ал. 1 ЗАНН определя в размер на 66,46 евро за касационната инстанция.

Водим от гореизложеното и на основание чл. 221, ал. 2, изр. първо, предл. първо от АПК във.вр. чл. 63в ЗАНН, Административен съд София – град, II^{ри} касационен състав,

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА решение № 1930 от 28.05.2025 г. на Софийския районен съд, НО, 111^{-ти} състав, постановено по НАХД № 5151/2025 г.

ОСЪЖДА С. И. Й., ЕГН: [ЕГН], съд. адр. [населено място], [улица], офис 1 да заплати на СТОЛИЧНА ДИРЕКЦИЯ НА ВЪТРЕШНИТЕ РАБОТИ, на основание чл. 63д, ал. 4, вр. ал. 1 ЗАНН, сумата от 66,46 евро деловодни разноски.

Касационното решение е окончателно и не подлежи на обжалване и на протест.